



## Η ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ



Το σιλόνι ήταν μικρό, στολισμένο με πλούσια χαλιά και μυρωμένο. Μέσα στο πλατύ τζάκι έκαιαν θωράματα ξύλα. Μία πράσινη λάμπα έφριχνε διακριτικό φως, σκιασμένη με ένα θυμαζούρι από παλιά νταντέλλα, επάνω εις τὰ δύο πρόσωπα που μιλούσαν σιγανά!

Έκεινη, η οικοδέσποινα, μία κυρία ηλικιωμένη με άσπρα μαλλιά, αλλά από εκείνες τις αξιοπρόσωπες γηρές που έχουν έκφρασι νεανική και μυρωμένη επιδερμίδα. Μία γηρά, που όταν της φιλεί κανείς τὸ χέρι, έχει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀνοίξει ἕνα κουτί με πούδρα φλωρεντινή.

Έκεινος, ήταν ένας παλιός της φίλος, ένα γεροντοπαλλάκαρο, φίλος του σπιτιού, και σύντροφος, του τιξειδίου, που λέγεται ζωή.

Ήσαν και οι δύο σιωπηλοί, και κύτταζαν ἀφηρημένοι τὴ φωτιά, σάν ἄνθρωποι που δὲν ἔχουν διαρκῶς ἀνάγκη νὰ μιλοῦν γιὰ νὰ ἀρέσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Έξαφνα ἕνα χονδρὸ κούτσουρο, με ρίζες φλογισμένες ἔπεσε εἰς τὸ χαλί. Έπεσε με τὴν δύναμι, ὥστε παρέσυρε και ἕνα μαξιλάρι που ἦταν κοντὰ στὸ τζάκι.

Ἡ κυρία ἐτόμαζε και ἄρχισε νὰ φωνάζη, ἐνῶ ὁ κύριος, με τὴν μπότα του ἔρριξε πάλι στὴ φωτιά τὸ κούτσουρο και ἔσβυσε τὸ μαξιλάρι, που εἶχε πάρει φωτιά.

Χύθηκε στὸ ἄερα μία μυρουδιά καμμένου ὑφάσματος. Έκεινος ἐκάθισε πάλι κοντὰ στὴ θέση του, τὴν ἐκύτταζε και εἶπε με ἕνα μείδιμα :

— Ἴδου γιατί δὲν παντρεύτηκα ποτέ.

Έδειξε τὸ κούτσουρο και ἐξηκολούθησε :

— Εἶνε μία λυπηρὰ ἱστορία, που θὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

Οἱ παλιοί μου φίλοι παραξενεύονται ἀκόμη γιὰ τὴν ψυχρότητα, που ἐπῆλθε μεταξύ ἐμοῦ και τοῦ καλλίτερου φίλου μου, τοῦ Ἰουλιανοῦ. Δὲν ἐνόησαν ποτέ πὼς ἐμεῖς, που εἴμαστε ἀχώριστοι ἐγίναμε ἔξαφνα ξένοι ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς ἀπομακρύνσεώς μας.

Άλλοτε κατοικοῦσαμε μαζί. Ποτέ δὲν χωριζόμαστε. Ἡ φίλια μας ἦταν τόσο στενή, ὥστε κανείς δὲν θὰ ὑπέθετε ποτέ πὼς θα διλύετο μία μέρα.

Ένα βράδυ μου ἀνήγγειλε πὼς παντρεύεται. Αὐτὴ ἡ εἰδησι με λύπησε, σάν νὰ ἦταν προδοσία. Όταν ὁ φίλος μας παντρεύεται, πτεῖ ἡ φίλια. Ἡ ζηλότυπη ἀγάπη μιὰς γυναίκας, ἡ ἀνησυχία τῆς δὲν ὑποφέρει τὴν εὐκρινὴ και σταθερὴ φίλια, τὴν πνευματικὴ και ψυχικὴ συνεννόησι, που ὑπάρχει μεταξύ δύο ἀνδρῶν.

Βλέπετε, κυρία μου, ὅσο και ἂν ἀγαπιῶνται, ὁ ἀνδρας και ἡ γυναίκα μένουν ξένοι ψυχικῶς και ἠθικῶς. Ὑπάρχει πάντα ὁ κατέχων και ὁ κατεχόμενος, ὁ ἀφέντης και ὁ δοῦλος. Τα χέρια των συναντῶνται, μα ποτέ δὲν σφίγγονται με ἐκείνη τὴν εὐκρινὴ δύναμι που ἰσχύει τῆς καρδιάς.

Ἡ φίλια μεταξύ ἀνδρῶν εἶνε κάτι δυσώτερο και ὑπερόχο.

Ὁ φίλος μου Ἰουλιανὸς παντρεύθηκε. Ἦταν ὡμορφὴ ἡ γυναίκα του, χαριτωμένη. Μία ξανθοῦλα με κασταρα μαλλιά, ζωηρὰ, κομψή, που εἰδειχνε γι' αὐτὸν πραγματικὴ λατρεία. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπῆλθαν συχνὰ στὸ σπίτι τους. Ἐν τούτοις με προσκαλοῦσαν συχνὰ και μου εἰδειχναν μεγάλη συμπάθεια.

Ὀλίγον και ὀλίγον συνήθισα εἰς τὴν εὐχαρίστησι τὴν συντροφιάς των. Ἐτρεχα συχνὰ μαζί τους, και όταν ἐπέστρεφα στὸ μοναχικὸ μου σπίτι τὸ βράδυ, σκεπτόμουν σοβαρὰ νὰ παντρευθῶ κι ἐγὼ γιὰ νὰ μὴ βρῶσκω ἀδειανὸ τὸ σπίτι.

Ένα βράδυ ὁ Ἰουλιανὸς μου ἔγραψε νὰ πάω νὰ γευματίσω στὸ σπίτι του. Μόλις ἔφθασα μου εἶπε.

— Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ, γιὰ μιὰ σοβαρὰ ἐργασία. Θὰ ἐπιστρέψω κατὰ τὰς ὀφθαλμὰς. Ἐγὼ τόσο ἐσὺ θα κάμης συντροφία εἰς τὴ Βέρθα.

Ἡ Βέρθα ἐμειδίασε. — Ἐγὼ εἶχα αὐτὴ τὴν καλὴ ἰδέα, εἶπε.

Τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι. — Εἶσθε τόσο καλή, τῆς εἶπα. Ἐννοῶσα ὅτι μου ἔσφιγγε τὸ χέρι με μεγάλη τρυφερότητα. Ἄλλὰ δὲν ἔδωσα σημασία. Καθήσαμε στὸ τραπέζι. Εἰς τὰς ὀκτὼ ὁ Ἰουλιανὸς μὰς ἄφησε.

Δὲν εἶχε συμπέσει ποτέ νὰ μῖνω μόνος μαζί τῆς και βρόθηκα κάποιος σκενοχωρημένος. Μιλῆσαμε γιὰ ἀσημαντὰ πράγματα. Έκεινη καθόταν στὸ ντιβάνι με χαμηλωμένα μάτια σάν ἀφηρημένη. Καμ-

μιὰ φορὰ μου ἔρριχνε μιὰ λοξὴ ματιά. Ἐννοῶθα ὅτι συνβραβε κατὶ παραξένο, και που δὲν μπορούσα νὰ προσδιορίσω. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ διήρκεσε ἀρκετὰ.

Ἡ Βέρθα μου εἶπε :

— Ρίξτε ἕνα ξύλο στὴ φωτιά, φίλε μου. Βλέπετε ; Ἢ θὰ σβύσῃ. Ἄνοιξα τὸ κουτί και ἐπῆρα ἕνα τεραστιο ξύλο. Τὸ ἔβαλα στὸ τζάκι ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Ἡ σιγὴ ἐξηκολούθησε. Σὲ λίγα λεπτα ἡ φωτιά δυνάμωσε τόσο πολὺ ὥστε ἔκαιγε τὰ πρόσωπά μας. Ἡ Βέρθα μου ἔρριξε μιὰ φλογερὴ και παρῶξενη ματιά.

— Κάνει πολλὴ ζέστη, τώρσο, μου εἶπε ἐπὶ τέλους.

Πλησίασε περισσότερο κοντὰ μου και μου εἶπε :

— Τί θὰ ἐκάματε, ἂν μία γυναίκα σὰς ἔλεγε πὼς σὰς ἀγαπᾷ ;

Ἀπήνησα :

— Δὲν ξέρω, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ γυναίκα.

Τότε ἄρχισε νὰ γελᾷ με ἕνα νευρικὸ γέλιο. Μου εἶπε :

— Οἱ ἀνδρες δὲν εἶνε ποτέ τολμηροί και ἐξυμνοί. Ἀγαπήσατε ποτέ, κύριε Παῦλο ;

— Ἀγάπησα, ναί !

— Διηγήθητε μου πὼς συνῆβη αὐτὸ. Τῆς διηγήθηκα μιὰ σιδηροῦ ἱστορία. Με ἀκούγε προσεκτικὰ.

— Ὅχι, δὲν εἶνε ἀγάπη αὐτὴ, μου εἶπε με εἰρωνεία. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἀληθινή και μεγάλη, όταν ἀναστατώνει τὴν καρδιά, όταν ἀναστατώνει τὸ νοῦ και προξενεῖ καταστροφές, όταν προξενεῖ τρόμο και κίνδυνον—ναί, κίνδυνον. Όταν εἶνε ἐγγληματικὴ και προδοτικὴ και μεγάλη. Ὁ ἔρωσ δὲν διατηρεῖται χωρὶς ἐπιπόδια.

Δὲν ἤξευρα τί νὰ ἀπαντήσω. Ἐλεγα μέσα μου φιλοσοφικὰ : Ἐννοῶται πνεῦμα !

Ἦταν ἀκουμπισμένη στὰ μαξιλάρια και φορούσε κόκκινες κάλτσες, που ἔπερναν μιὰ φορὰ λαμπρὴ ἀπὸ τὴν φωτιά.

— Σὰς ἀνησυχοῦν τὰ λόγια μου...

— Ὅχι.

— Ἄν σὰς ἔλεγα πὼς σὰς ἀγαπᾷ ; εἶπε χωρὶς νὰ με κυττάξῃ, και ἔξαφνα ἔπεσε στὴν αγκαλιά μου και με φίλησε στὸ στόμα.

Ἀγαπητὴ μου κυρία ! Σὰς βεβαίω ὅτι ἡ θέσις μου ἦταν πολὺ δύσκολη ! Εγὼ νὰ ἀπατήσω τὸν Ἰουλιανὸ ; Να γίνω φίλος αὐτῆς τῆς τρελλῆς, που ἦταν ἕνα πλασματικὸ πονηροτάτο και ἐπικίνδυνον ;

Να γελᾶσω ἐκείνον που μου εἶχε ἀνοίξει τὸ σπῆτι του με τὴν καλοσύνη και ἐμπιστοσύνη ;

— Ὅχι, ὄχι...

Μὰ τί νὰ κάμω ; Ἡ θέσις μου ἦτο συγχρόνως τραγικὴ και γελοία. Ἐξ ἄλλου ἡ Βέρθα ἦτο ἐπικινδύνος φορεῖα...

Ἄφνης ἔκοῦσα με ἕνα προμετῶ θόρυβον... Ένα μεγάλο κούτσουρο... ὅπως τώρσο πρὸ ὀλίγου, πετάχθηκε με ὀμῆ ἀπὸ τὴν φωτιά και ἔπεσε στὰ πόδια μας... Ὑπῆρχε πραγματικὸς κίνδυνος πυρκαϊᾶς.

Ἐτρεξα σάν τρελλός, και ἐσπρωξα με τὸ ποδι μου τὸ σωτήριον κούτσουρο μέσα στὸ τζάκι. Ἡ πόρτα ἔξαφνα ἀνοίξε και παρουσιάσθηκε ὁ Ἰουλιανὸς, χαρούμενος :

— Εἶμαι ἐλεύθερος, εἶπε. Τελείωσα τὴ δουλειὰ μου δυὸ ὥρες ἐνωρίτερα !

— Ναί, φίλη μου, εἶν δὲν ἔβραβε τὸ κούτσουρο, ὁ Ἰουλιανὸς, θὰ μὰς εὐτίσκει ἀγαλλισμένους. Φαντάζεστε τὰς συνετείας.

Ἀπὸ τότε ἀπέφυγα ἐπιμελῶς νὰ εὐρεθῶ εἰς παρόμοια περιστασι.

Ἐπειτα ἀντελήφθη ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς μου ἔφερετο με ψυχρότητα. Φαίνεται ὅτι ἡ γυναίκα του εἶχε βάλει τὸ γράδι τῆς γιὰ νὰ κατασφραγί τὴ φίλια μας. Με ἀπαρκαρῶναν με τρόπο ἀπὸ τὸ σπῆτι τους. Ἐπαύσαμε νὰ βλέπομιντε.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγον δὲν παντρεύθηκα. Βέβαια με ἐννοεῖτε, κυρία !

Γκι νὰς Μωπασσάν



ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πιστήριον ἔχον πλάκα 100X140 δυνάμειον νὰ πῆρῃ 4 σελίδας μεγίστης ἐφημερίδος και τυπῶνον 1200 φύλλα καθ' ὥραν. Μοναδικὸν διὰ καθημερινὴν ἐπαρχικὴν ἐφημερίδα. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖά μας.